

naar de Indtægter, som skulle tilveiebringes ved deres egne Kræfter, ogsaa skulle anvendes efter deres eget Skjøn over deres Fornødenheder. Derfor truer jeg, at de, der mene dette, og som mene, at der til Islands Selvstændighed horer Mere end at gjøre store Fordringer, gjøre Ret i at lægge Islænderne paa Hjerte, at de ikke fortsætte den slappe Maade, hvorpaa den islandske Bestyrelse er bleven ført baade paa Island og i Kjøbenhavn, men at de alvorlig anstrenge sig for at tilveiebringe Mere til Bestyrelsen af deres egne Fornødenheder. Nu har jeg ikke den allerfjerneste Tvivl om, at Troen paa, at der paa Island vil kunne tilveiebringes Mere, aldeles ikke forudsætter, at der skal skee store Bidunder i Udvikling og Velstand i dette Land, der ikke sidder med større directe Afgifter, end det har havt i Aarhundreder, og som ikke kjender til indirecte Afgifter; jeg har den Tro, at Islænderne uden nogen Forøgelse af Velstanden, blot med nogen god Billie, som vil være den naturlige og nødvendige Frugt af, at de nu selv blive Herrer over Bevillingerne og over de Diemed, hvortil de skulle anvendes, ville kunne tilveiebringe, hvad de selv behove. Jeg frygter for, at hvis Forslagsstillernes Forslag gik igjennem, vilde Virkningen ikke blive, at man anvendte denne yderligere Gave til indgribende Foranstaltninger til at fremme Islands Velstand, men at Pengene vilde blive opsparede og henlagte for kommende Tider, og at altsaa Bestræbelserne for at fremme Islands Interesse ved Islændernes egne Anstængelser vilde blive udsatte til den Tid, da Tilskudet ophører. Udvalget har ved paany at træde i Forhandling med den høitærede Justitsminister tilkjendegivet, at, om vi end ikke kunne anbefale Thinget at gaae saa vidt, som de ærede Forslagsstillere, vilde vi med Hensyn til det midlertidige Tilskud, som er et reent Pengespørgsmaal, ikke have taget i Betænkning at gaae noget videre, end vort oprindelige Forslag gik, dersom man derved havde kunnet opnaae en Overenskomst med den høitærede Justitsminister — vel ikke om det statsretlige Spørgsmaal, hvorom han ikke vilde udtale nogen endelig Mening, forinden Islænderne derover ere hørte — saa dog med Hensyn til det, som var

Hovedformaalet for hans Lovudkast, nemlig Pengespørgsmaalet. Men kunde man ikke engang opnaae det, at der herom opnaaes en fast Afgjørelse, ved hvilken Regjeringen ogsaa ligesoverfor Islænderne vilde blive staaende, da vilde Intet være opnaaet. Den høitærede Justitsminister erklærede med Hensyn til det Forslag, som i sin Tid forkastedes, at han deri vilde see en Tilboielighed til at forlade det af Udvalget indtagne Standpunkt og gaae over til yderligere Indrømmelser, ved hvilke man tilsidst kunde komme til Ting, som det vilde være meget vanffeligt at forsvare for danske Skatteydere; thi det er jo dem, som skulle tilveiebringe de Penge, som Island fritages for at selv at udrede. Det er det Samme, Justitsministeren nu erklærer, om det foreliggende Forslag, og jeg haaber, at Thinget nu vil forkaste dette, ligesom det ved anden Behandling forkastede hiint, fordi det ved at antage samme ikke vilde opnaae Andet, end at svække og undergrave sin egen Beslutning, som er meget let at forsvare, efter som Island derved vil blive stillet fordeelsagtigere end man nogetsteds kan paavise, om nogen enkelt Deel af et Rige, der væsentlig vil leve af sine Medborgeres og Medundersaatters Bidrag. Udvalget opfordrer derfor Thinget til at opretholde sin Beslutning. Hvorledes Sagen vil stille sig, naar den i sin Tid kommer tilbage til os, veed jeg ikke, men det veed jeg, at hvis vi nu vige tilbage, vil det, vi nu gaae ind paa, blive Minimum af, hvad der vil blive fordret. Idet jeg henstiller til de ærede Forslagsstillere, om de ikke selv maatte finde, at Formaalet med deres Forslag er forfeilet, og at det derfor er rigtigere, at blive staaende ved den Beslutning, Thinget allerede har fattet, skal jeg meget indstændig fraraade at opgive denne Stilling, og skjøndt jeg ikke vil indlade mig paa en Fortolkning af den høitærede Justitsministers Ord, forekommer det mig ogsaa klart, at ogsaa han vil finde dette meget rimeligt.

Melchior: Jeg kan ikke ganske være enig med den ærede Ordfører for Udvalget i, at Formaalet med det Forslag, jeg har været med til at stille, skulde være forfeilet. Formaalet med Forslaget er nemlig at tilvete-